



A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 210. szám

2010. június

Nyári éj

Leszállt az éj a rengeteg fölé,
lombok között a fényes hold szítál,
tündéri tónak csöndes tükörén
az égi bársony csillagképe áll.
Zöld tisztáson álldogál az őz,
mellette szép gidója lépeget,
kedélyes vándorunk: a hold
gyönyörűségesen nevet.

Zab vetésben meglapul a nyúl,
felette száll egy felriadt madár,
bokrok között rikoltoz egy kuvik.
Ki tudja, tán a kapzsi róka jár!...

A hegytetőn egy fáradt nyáj pihen,
még egyet-egyét kondul a kolomp,
aztán elhallgat csendes némasággal,
felette szürke némaság borong.

A tücskök búsan hangversenyre kelnek,
lombok között lágy szellő susog,
tündéri tükör égi bársonyán
szent békességnek csillaga ragyog.

(Wass Albert)

Tanévzáró! Tanévzáró!

Fergeteges napok! Nyüzsgés, izgalmak,
szorongás, könnyek, kitörő öröm... Valahogy
ilyenek a június eleji hetek minden esztendőben.
Mígnem eljön a nap, amikor ünneplőben, a magyar
lobogó alatt felsorakozva, a Himnusz hangjaitól
megilletődött diáksereg áll az iskolák udvarán.
Büszke és izgatott szülők serege várja, hogy
gyermekük kézbe vegye a vékony, kemény
borítású könyvecskét: a bizonyítványt.

Mit bizonyít ez a könyv? Ennyit ér a gyermek

egy esztendei munkája - elégséges vagy közepes,
jeles? S kinek mennyi az elégséges? Igen, jól
tudjuk, ismeretekre szükségünk van, nemcsak a
tudásért, hanem hogy az életben megálljuk a
helyünket.

Ki vonná kétségbe az írás, olvasás, számolás
fontosságát? Már az is természetes, hogy a
számítógép használata alapismeret, hiszen hogyan
is boldogul majd gyermekünk, ha nem járatos a
billentyűk titokzatos világában? Ezek mind
mérhető ismeretek. Az valóban bizonyítható, ki
hogyan számol, milyen gyorsan, ügyesen. De az
már nem, mennyi energiába kerül mindez, s kinek
komoly érték a közepes, s kinek játszi
könnyedséggel gurul be a jeles, mert arra van
adottsága, s akkor is sokkal többre viszi, ha
feleannyi energiát fektet bele, mint pajtása, aki
izzadó tenyerekkal ad számot kemény órák
munkájáról.

Vannak olyan osztályzatok is, melyek a
mérhetetlent próbálják besorolni az öt kategóriába,
a magatartás - szorgalom. Az előbb említett
kemény munka itt jelenhet meg értéként, s az is,
hogyan beszél valaki a tanáraival, társaival,
hogyan viselkedik.

Mégis sok kisdíák szomorú ilyenkor, tanév
végén. Jó akart ő lenni, mindent megpróbált
megtenni, hogy megfeleljen a mércének, de nem
tud reggeltől estig lapok fölött görnyedni, mert
annyi érdekes van ebben a világban, s futni,
szárnyalni szeretne, állatokat simogatni, madarakat
röptetni, felhőket csodálni. Ezért senki nem dicséri
meg, mert csak azt hallja: írd meg a leckéd,
számold ki a feladatod, olvasd el a könyved,
rajzold már meg azt a kört... s számtalan, nyűgös
terhet raknak rá a felnőttek, akik azt mondják:
tanulj, fiam! Ebben a világban nem lehetsz senki,
ha nincs egy diplomád.

Bizonyítani, teljesíteni! Ez a mi rögeszménk.
Valami kényszer ült ránk. Diplomák, oklevelek... S
ezektől lesz valaki elismert, értékes a szemünkben.
A látványt figyeljük. Erre készítjük föl az új

generációt. Mutasd minél többnek magad, láttasd meg másokkal, milyen okos vagy, milyen remekül teljesítesz, s akkor elfogadnak, elismernek, sikeres lehetsz!

S most gondolatban megjelenik egy másik bizonyítvány előttem. Aki kiállítja: a Teremtő Isten az. Figyel, értékel bennünket, csak kicsit másként, mint ahogy mi tesszük egymással. Isten, aki életünket szeretetével, jelenlétével ajándékozza meg, nem emberi mérce alapján szemléli cselekedeteinket. Nem a látvány kápráztatja el, hanem a szív belső emberére figyel. Egyértelművé tette számunkra, mit vár tőlünk, kezünkbe adta egy alaptankönyv lapjain. Jó lesz, ha forgatjuk, követjük tanítását, s a végső "tanévzáráskor" örömmel hallhatjuk a bizonyítványunkba feljegyzetteket, ami belépőt jelent Isten országába.

(Újváriné Szabó Anikó - BH.2002/24)

„Az élet a felkészültek és a bátrak mellé áll!”

Ezzel a mottóval indultunk neki az elmúlt fél évnél tizenkettő-magammal. A célunk az volt, hogy fiatal felnőtteknek szóló programsorozatot indítsunk, olyat, ami kultúrát és lelkesítést is hordoz magában. Mindehhez természetesen Isten segítségét kérve. És Isten olyan jó, hogy meghallgatta kérésünket. Azokat, amelyeket először mi sem tudtunk pontosan megfogalmazni, amik később lassan körvonalazódtak. Még akkor is csak halvány képünk volt arról, hogy mit bízott ránk Isten, amikor már nyakunkon volt az első alkalom. Csodálatosan vezetett az Úr, és megszületett

a **LeonardoKlub**.

Havonta egy alkalommal egy katolikus vezetésű közösségi központban (www.halo.hu) mintegy 70-80, leginkább 20 és 40 év közötti fiatallal együtt olyan témákról hallhattunk előadást, mint a téves biblíamagyarázatok kiszűrése, radikális változások a társadalmi szokásokban, harmonikus kapcsolat, hogyan működik a memória és viselkedési függőségek. Az előadás után állófogadás következett, majd könnyű-, illetve komolyzenei koncerten vehettünk részt, egy alkalommal pedig a Jákim Stúdió (www.jakim.hu) színdarabját tekinthettük meg.

Nagyon hálás vagyok Istennek, amiért bekerültem a szervezők közé. Rendkívül sokat épülhettem lelkileg mind a felkészülés, mind a programok alatt. Szélesedhetett a látóköröm az előadások

hatására, a más emberekkel szembeni elfogadásom, a beleérző-képességem. Az ember hajlamos azt hinni, hogy jól csinálja a dolgait, amíg nem lát másokat, akik sokkal jobban, és amíg nem cövekel le előtte a kikerülhetetlen lehetőség, hogy tovább fejlődjön.

Nagy öröm volt számomra, hogy nyilvánvalóvá vált az igény arra, hogy az ifjúsági konferenciákból már „kiöregedett” korosztálynak is legyen módja kötetlenebbül Istennel és egymással is találkozni, beszélgetni. Rengeteg érdekes, az adott témához kötött beszélgetésben lehetett részem, számos értékes embert ismerhettem meg. Gyanítom, hogy nekünk, szervezőknek volt a legtöbb áldásban részesülés, ugyanakkor a visszacsatolás is rendkívül pozitív volt. A visszajelzések alapján folytatjuk a munkát, és szeptembertől újabb, remélem, legalább ilyen áldott félév áll előttünk új témákkal, finom szendvicsekkel, lelkesítő zenével, mosolygós emberekkel és új arcokkal. (<http://leonardoklub.hu>)

Máté Daniella

u.i.: LeonardoKlub Extra, utolsó utáni alkalom 2010. június 17-én délután fél héttől, ezúttal szabadtéren. Budapest, ahogy még soha nem láttuk: a zsidó negyed. Építészeti kincsek megtekintése, történelmi háttér, személyes történetek, kóser borkóstolás, kötetlen beszélgetés. Jelentkezés nálam!

Az utolsó alkalom előadójával készült riportot olvashatjuk az alábbiakban:

Mérték, adás, bővelkedés

Ritkán adódik lehetőség, hogy olyasmiről számoljunk be, hogy egy egyházi kezdeményezésből társadalmi szintű mozgalom induljon ki. Most sem teljesen erről van szó, de az mindenesetre igaz, hogy amit az [egészségügy](#) és civil szervezetek mellett egyes egyházak is hangsúlyoznak már hosszú évek óta, az most az iwiwet is megfertőzte egy új [reality show](#) útnak indításának ürügyén. Persze az még egyáltalán nem biztos, hogy ez a kampány hatékonyabb lesz az eddigieknél.

Az egészségmegőrzésről, mértékletességről és az egyházak szerepéről mindebben Dr. Gáspár Zsolt gyógyszerészt kérdeztük, az Adventista Teológiai Főiskola óraadó tanárát.

Szitakötő: - Úgy tűnik, ma ez egy divatos téma, és néhány egyház is próbál bekapcsolódni ebbe a prevenciós munkába. Milyen lehetőségeik vannak ezen a téren egy keresztény felekezetnek?

Dr. Gáspár Zsolt: - A téma aktualitását az adja, hogy egyre gyakrabban találkozunk viselkedési függőségekben (játékszenvedély, kleptománia, kényszeres vásárlás, szexuális devianciák, munkamánia stb.) szenvedőkkel a szűkebb és tágabb környezetünkben. Tudnunk kell, hogy a fent említett kényszeres magatartásformák mögött majdnem mindig megtaláljuk a magányosságot, a depressziót, az alkoholbetegséget, mint alapproblémákat. Minden olyan közösségnek, amely lehetőséget ad a tartalmas és érdekes időtöltésnek, a barátok szerzésének, felbecsülhetetlen szerepe van az ilyen betegségek megelőzésében. A keresztény gyülekezeteknek a vállalt küldetésük fényében nem csupán lehetőség, de kötelesség részt venni a prevenciós munkában. Egy befogadó, támogató közösség a leghatékonyabb eszköze a megelőzésnek.

SzK: - *Kell-e először a saját házunk táján sepregetnünk?*

GZs: - A család a prevenció legfontosabb erődítménye. Itt kellene idejekorán észrevenni az első figyelmeztető jeleket és megtenni az első hatékony lépéseket a betegség kialakulásának megelőzése érdekében. Ma nagyon sok esetben éppen a rendezetlen családi háttér, vagy a szülők, házastársak kényszeressége okozza a gyermekeknél, családtagoknál a boldogság-pótszerek felé fordulást. Ne feledjük, hogy családban is lehet egyedül élni!

A keresztény közösségek háza táján is lehetne sokszor sepregetni. A vallásos neurózis talán nem ismeretlen fogalom. A rossz közösség, legyen az akár magát kereszténynek valló, neurotizálhatja tagjait. Ennek következménye az egyén életében az Istentől való elfordulás, a látszat-kereszténység és következményes elmagányosodás.

SzK: - *Az Adventista Egyháznál nagy hangsúlyt kap a mértékletesség fogalma az egészségügyi programokban. Ez eddig nem volt túlságosan divatos jelszó, bár lehet, hogy a gazdasági válság ezen is változtat(hatna). Mit takar ez valójában, illetve mit jelent a gyakorlatban?*

GZs: - A mértékletesség fogalma a legtöbb emberben negatív érzéseket gerjeszt, mert gyakran úgy érezzük, hogy valami jó dologtól akar megfosztani bennünket. Bibliai értelemben a mértékletesség jelenti a káros és egészséget romboló dolgoktól való teljes tartózkodást és a hasznos és egészséges dolgok mértékkel való használatát. A mértékletességet csak akkor tudom megérteni, ha a Biblia egészségre vonatkozó tanácsaiban meg tudom látni a Teremtő Isten szándékát: már itt a földön szeretne a lehető legjobb szellemi és fizikai állapotban tartani minket.

Sajnos nem tartom valószínűnek, hogy a gazdasági válság segítene mértékletesebben élni. A mértékletesség életforma, és a meglévő rossz szokásainktól akarunk a legkésőbb szabadulni.

SzK: - *Ha jól tudom, egy jól működő prevenciós rendszerrel Magyarországon még mindig nem lehetne annyi embert megmenteni évente (a halálozási adatokat tekintve), mint ahány abortuszt végeznek ugyanabban az időszakban. Nem tűnik ez néha sziszifuszi munkának? Vannak pozitív tapasztalatok?*

GZs: - 2009-ben 43 200 abortuszt végeztek hazánkban. Évente 131 000 ember hal meg Magyarországon szív-érrendszeri betegségek következtében. Hatékonyabb prevencióval 50%-al csökkenthető lenne a szívkoszorúér betegségekből származó halálesetek száma, optimális megelőző programokkal 10 halálesetből 9-et meg lehetne előzni. Úgy gondolom ezek a számadatok magukért (értünk) beszélnek.

Természetesen vannak pozitív tapasztalatok és az is igaz, hogy a prevenciós erőfeszítések ritkán járnak rövidtávon látványos sikerrel. Sokszor generációknak kell felnőni, hogy egy-egy egészséges szokást értékkel tudjunk tenni egy adott társadalomban.

SzK: - *Az egészség-megőrzés palettáján egyre erősebb színfolt a mentálhigiéné, és talán ez az, ahol az egyházak is nagyobb szerepet kaphatnak. Következő előadása is ezt a területet érinti (Viselkedési függőségek családban, munkahelyen, gyülekezetben). Ezek szerint az emberi kapcsolatok terén is egyfajta "mértékletességre" van szükségünk?*

GZs: - A legnagyobb problémánk, hogy sokszor nincsenek kapcsolataink, és ha vannak is, azok nem mindig emberiek. Nézzünk szét közlekedési "kultúránk" háza táján, ahol soha nem látott agresszióval találkozunk. Figyeljük meg, hogy a lakótelepeken és nagyvárosokban milyen mértékkel őröl a háziállattartás a lakásokban. Én magam is szeretem az állatokat, de nagyon sok esetben ezek a szobakedvencek az emberi kapcsolatok pótlékai. Vegyük észre, hogy fiataljaink SMS-ben és az internetes közösségi portálokon becenevek mögé bújva képesek valamiféle kommunikációra, de szemtől-szemben már korántsem olyan magabiztosak, ha egyáltalán vállalják a kapcsolatteremtésnek ezt a módját. Lehetne még folytatni a sort számtalan példával.

Én nagyon szeretném, ha mértékletesebbek lennénk a másik ember elfogadásában, szeretetében, a másiktól való gondoskodásban, a gyermekeinkre való odafigyelésben, a másik emberrel való jóltevésben. És ez ránk nézve se lenne haszontalan, mert ahogy a Példabeszédekben

is olvashatjuk: "Az ajándékozó bővelkedik, és aki mást felüdít, maga is felüdül."

/Dr. Gáspár Zsolt Gyógyszerész diplomáját Szegeden a Szent-Györgyi Albert Orvostudományi Egyetemen szerezte (ma Szegedi Egyetem). Két évtizede tart prevenciók előadásokat, tanfolyamokat. Az Adventista Teológiai Főiskola óraadó tanára, emellett három leánygyermek édesapja./

A dohányzásról - időszerű téma

A ruhrvidéki Mühlheimben végzett közös szolgálatunk első heteiben történt, amikor Girkon lelkéssel együtt hivatalos voltam egy másik lelkész házához vacsorára. Étkezés után szivarral kínált a házigazda. Rágyújtottam egyre, Girkon lelkész köszönettel elhárította a kínálást.

- Miért nem? - kérdezte a házigazda. Akkor Girkon lelkész felsorolta az okokat, amelyek arra indították, hogy ne dohányozzék.

- Először is - mondta -, a dohányzás eredetileg az indiánok bálványimádásának a része volt. Méltó-e igaz keresztyén emberhez, hogy részt vegyen az ilyen bálványimádásban?

Nem bálvány-e a dohányzás, amely füstölő áldozatot követel? Milyen megkötözöttek is a szegény dohányosok! Dohányozniuk kell, ha tetszik, ha nem. És minden olyan megkötözöttség, amelyből nem tud az ember szabadulni, a Biblia szerint bálványimádás. Meg van írva a 2.Móz.20:3-ban: "Ne legyen más istened rajtam kívül".

Az Ige szíven talált. Meg kell vallanom, hogy megkötözött vagyok. Ezt már régen tudtam, csak nem bírtam szabadulni tőle.

Tehát bálványimádó voltam. Majd így folytatta:

- Szabad megkérdeznem, hogyan szokott rá a dohányzásra? Nem úgy, hogy engedetlen volt a szüleivel és a tanítóival szemben?

Az iskola tiltotta, és én mégis megtettem. Ráadásul tolvaj is lettem, hiszen loptam apám szivarjait a szekrényből. Ezt később meg kellett vallanom apámnak.

De jött a következő kérdés:

- És a szervezete könnyen, gyorsan hozzászokott, nem tiltakozott kétségbeesetten a méreg ellen, amit a dohányzás belevitt? Ugye hányingert érzett, amikor a dohányzást "kipróbálta"? Meg van írva: "Ha valaki az Isten templomát megrontja, azt megrontja Isten, mert az Isten temploma szent, és ez a templom ti vagytok" (1.Kor.3:17.). Aki önmagának árt, az is

gonosztevő.

Ismét csak igazat kellett adnom neki. Bizony így történt. És a házigazdától kapott szivar a beszélgetés folyamán egyre kevésbé ízlett.

De még nem ért a végéhez:

- Kicsoda engedte meg Önnek, hogy két zsemle árát csak úgy kifújja a levegőbe? Úgy, hogy senkinek nincs haszna belőle? Amikor oly sok nyomorúság van a világon és azon ezzel a pénzzel is segíteni lehetne, amit meggondolás nélkül a levegőbe ereget? Mi mindent lehetne ezzel a pénzzel megvalósítani?

Most arra kellett gondolnom, milyen pénzsűkében voltunk gyakran az első gyülekezetemben, ahol a bevétel soha nem volt elegendő a kiadásokra. De a szivarokra, cigarettákra mindig elég pénzem kellett, hogy legyen!

- És kicsoda engedte meg Önnek, hogy megrontsa azt a levegőt, amit mások beszívnak? Üljön csak le egyszer egy olyan szobában, ahol sokan dohányoznak. Hamarosan megfájdul a feje és nyomást érez a szíven és a tüdején. Lehet-e tapintatos és szeretetből fakadó tett a dohányzás?

Ismét találva éreztem magam.

Bizony, ha jól meggondolom, be kell vallanom, hogy én is gyakran tapintatlanul és szeretetlenül cselekedtem. Nem kérdeztem másoktól, szívesen veszik-e vagy nem, hanem egyszerűen rágyújtottam. Szeretet volt ez? És hát nem éppen szeretetükről lehet-e megismerni az Úr Jézus tanítványait?

- És mit mond a Szentírás? - folytatta kérlelhetetlenül - hát nem azt mondja-e, hogy: "Mert minden, ami nem hitből származik, az bűn?" (Róm.14:23.). Merné-e állítani, hogy az Úrral való hitbeli kapcsolatból fakadóan dohányzik? Ilyet nyilván nem állíthat. És mit szól hozzá maga az Úr Jézus?

"...aki közületek nem mond le minden vagyonáról, nem lehet az én tanítványom" (Lk.14:33.).

Nos, a dohányzás olyasvalami, amit az Úrtól kaptam, vagy amit én szereztem magamnak? Ugye, a személyes életünkhöz tartozik, olyasvalami, amit magunknak szereztünk?

Tehát le kell mondania róla, ha Jézus tanítványa akar lenni. És nem mondja-e az Úr ismét csak: "Aki nem veszi fel keresztyét és nem követ engem, nem méltó hozzám" (Mt.10:38.).

Ha kénytelen beismerni, hogy a dohányzás élvezetei közé tartozik, akkor el kell szakadnia tőle. Ezt mondja az Úr Jézus.

El tudná képzelni Pál apostolt, vagy Jézus Krisztust szivarozva? Én nem. Ők nem hódoltak szenvedélyeknek. MI pedig megvalljuk: "Mert ha élünk, az Úrnak élünk..." (Róm.14:8.) Igaz ez? Ha

a dohányzás rabjai vagyunk, akkor nem inkább a szenvedélyünknek élünk?

Nem tudom, mondott-e még egyebeket is. Annyit azonban tudok, hogy Isten Szelleme minden egyes szavát hitelesítette, és elevenné tette a szívemben. Legyőzött és meggyőzött. Szivaromat még csak félig szívtam el, majd letettem a hamutartóra és azt mondtam: Ez volt az utolsó szivar, amit szívtam. És így is lett. Ezután még csak nem is kívántam a dohányzást. Egyszerűen nem éreztem kísértést sem, hogy rágyújtsak. Nagyon hálás vagyok Girkon barátomnak, aki Isten kegyelméből eszköze lehetett annak, hogy teljesen megszabadultam a dohányzás szenvedélyétől.

(Ernst Mode - Vetés és aratás 36/2. 1998)

Még beszélnek Jézus nyelvét

Ciprus szigetének törökök lakta részén él egy apró közösség: a maroniták. Annak az aráminak egy változatát beszélnek, amelyen Jézus is szólt.

Keleti katolikusok, akik Szent Mártonról kapták rendjük nevét, és vagy ezren közülük még beszélnek [Jézus nyelvét](#): ők a ciprusi *maronita* keresztények. A libanoni székhelyű Maronita Egyház ciprusi hívői a török részen élnek, és komoly erőfeszítéseket tesznek azért, hogy életben tartsák az arámi nyelvet, amelyet annak idején minden valószínűség szerint Jézus is beszélt – [olvasható](#) a [moneycontrol.com](#) weboldal hírei között.

Az arámi egyben a legkorábbi keresztények nyelveként is ismert. Az apró ciprusi közösségekben, Kormakitisz faluban évszázadok óta ragaszkodnak hozzá és generációról generációra adják tovább egymásnak. Ma körülbelül ezren értik és használják az aráminak a mai nyelvváltozatát. A dialektusnak külön elnevezése is van: angol rövidítéssel CMA (Cypriot Maronite Aramic, azaz ciprusi maronita arámi) néven ismeretes. A nyelvváltozatot számos külső befolyás érte: az arab és a török nyelvek hatása ugyanúgy érezhető rajta, mint a latiné vagy a görögé.

Persze nem hagyták érintetlenül sem a közösséget, sem a nyelvet az etnikai villongások és a kisebbség felé irányuló diszkrimináció. „Az utolsók közé tartozunk, akik még beszélnek ezt a nyelvet” – véli a nyelvtanár *Eliász Zoniász*. De nem adják fel: éppen szótárt készítenek. „Ne mondja senki, hogy nem tettünk eleget örökségünk védelmé érdekében” – mondja.

(A neten találta Máté Daniella)

Isteni pszichoterápia

A viskó (The Shack)

Keresztény irodalom manapság nemigen szokott sikerlisták élére kerülni. Annál érdekesebb kérdés, hogy miért sikerült ez William P. Young *A viskó* (eredetiben: *The Shack*) című könyvének? A mű ugyanis a tengerentúlon bestseller lett, és mióta 2009 őszén itthon is megjelent, Stephanie Meyer, Dan Brown és Csernus Imre társaságában ott virít a magyar könyvterjesztők sikerlistáján az első tíz között.

Érdeklődésemet nem kis mértékben felcsigázta, hogy a könyv szélsőséges reakciókat ébreszt, úgy tűnik, nem csak külföldön, hanem itthon is. Az internet „boszorkányvadászok” rikoltozásától visszhangzik. Ezért, bevallom, arra számítottam, hogy a könyv biztosan jó lesz. Szomorú tapasztalatom szerint bármi, ami megpiszkálja a megszokott vallásos kliséket, kimozdít bebetonozott álláspontokat, ideges és védekező agressziót vált ki azokból, akik a vallást elsősorban bizonytalanságaik elleplezésére, és/vagy hatalmuk fenntartására, megerősítésére használják. Nagyjából úgy, ahogy Jézus is tisztára kikészítette a farizeusokat.

Várakozásom valamennyire be is jött. Úgy hatott rám a könyv, mint egy üdítő (és azokhoz képest, amit hallani szoktam), újszerű prédikáció. Képes az Isten-kérdést őszintén, az emberi sérültséggel szembenézve, személyes szinten felvetni, mindezt a huszonegyedik századi ember egyre kevésbé racionális, és egyre inkább képi, szimbolikus, mitikus világára ráhangolódva. Viszont az őszinteség kedvéért azt is hozzá kell tenni, hogy ha be kellene sorolnom, valami ilyesmit mondanék: „keresztény ifjúsági regény felnőtteknek”. Kissé didaktikus, nem elég kemény. Túl szép, valahogy úgy, ahogyan C. S. Lewis is mindig egy kicsit túl szép. Gyermeki lelkem azonban még ma is megnyílik Lewis sztorijait olvasván. Megnyílt *A Viskó* fő üzenete előtt is – pedig ami a stílusát illeti, nem vetekehet öreg Lewisunkkal. Mindent összevetve, még vájt fülűeknek is ajánlom, hacsak nem reménytelenül sznobok. (A kritikátlanul lelkesedők pedig sürgősen vegyék fel olvasmánylistájukra szenvedéskérdésben Dosztojevszkijt.)

A főszereplő Mack középkori amerikai családapa, aki élete során brutális lelki sérüléseket szerez. A legutolsó és legbrutálisabb (innentől spoiler-veszély, ezt a bekezdést esetleg ugorjuk át! A spoiler azt jelenti, hogy annak aki nem olvasta még a könyvet, és nem akarja, hogy lelőjék a

lényegét, célszerű átugrani az olvasmány ezen részén.) hatéves kislányának elrablása és meggyilkolása. Ekkor randevúra hívja őt egy levélben a magát Papaként aláíró Isten, abba a viskóba, ahol a kislány vérfoltos ruháját megtalálták. Mack a hétvégét a Szentháromság társaságában tölti: az Atya egy természetes néger hölgy, aki állandóan süt-főz, Jézus kistermetű, nagy orrú, nem túl jóképű, de szimpatikus héber kétkezi ács, a Szentlélek pedig egy különös mód vibráló ázsiai lány, aki a Sarayu névre hallgat (szanszkrit nyelven: szél). Hármójuk segítségével Mack szabályos pszichoterápián esik át, amelynek során szabadon rázúdíthatja Papára és a többiekre az őt évek óta fojtogató haragot, majd segítségével feldolgozza veszteségeit, lelki sérüléseit, és életében először képes lesz a mély bizalom átélésére. Depressziójából kigyógyulva, az étellel és az Istennel megbékélt emberként tér haza a szokatlan találkozás után.

A rikoitozást pedig azért gondolom szomorúnak, mert a könyv fő üzenete (bármit is gondoljunk teológiai részletkérdésekről, hogy például van-e a Szentháromságban hierarchia vagy nincs, hogy üdvözülhetnek-e másvallásúak avagy sem, és a többi) a klasszikus bibliai keresztény hit kellős közepében volt mindig is! Mindig is benne volt a bibliai vallásban az a különös, paradox dialektika, hogy Istennel úgy találkozhatunk, ha legyőzzük a vallásosság akadályát, félresöpörjük az intézményi közvetítést, a kliséket, a bevett szövegeket, és valóban Vele, Ővele állunk szóba. És ez lehetséges. Lehetséges intim, meghitt kapcsolatot ápolni az Úristennel. Aki annyira szeret, hogy a Fiát adta értünk. Nem biztos, hogy kielégítő választ kapunk az ősi kérdésre, Jób kérdésére, hogy miért kell ártatlanoknak is szenvedni, de az Istennel való találkozás és beszélgetés békességet és gyógyulást hoz. Nem értem, és fáj, hogy rikoitoznak, hiszen erről, ERRŐL szól a könyv, és sok millióan elolvasták. Megkérdezném, vajon az egyház mennyire sikeresen kommunikálja az evangéliumot? Mert William P. Youngnak sikerült. És szerintem nem a teologizáláson keresztül (az egy kicsit sok a könyvben), hanem egy teljesen átlagos huszonegyedik századi férfi történetén keresztül, és azért, mert hittapasztalatokat a mai ember képzetét megragadva volt képes megjeleníteni.

Nem vitás, hogy erőteljesen pszichologizált kultúrában élünk. A pszichológia, amely vulgarizált formában a szűkebb szakmai körökön túlno ve egyre növekvő mértékben jelen van a közbeszédben, már-már élet- és viláértelmezéssé lép elő. A bűn és a megváltás moralizáló és jogi felfogása ma a legtöbb embert meglehetősen

hidegen hagyja. Nem úgy viszont egy olyan Isten, aki maga a szuper pszichoterapeuta, a lélek csálhatatlan gyógyítója. És ez nem valami merőben új dolog, a csúnya korszellem követése. A lélek sebzottságáról, szomjúságáról, vágyairól és gyógyulásának módjáról évszázadok óta oly sokat tudó zsidókeresztény hagyomány nélkül aligha jött volna létre modern pszichológia, és a lélek gyógyulásához szükséges életenergia, gyógyító erő a legateistább pszichoterápia során is titokzatos forrásból származik, hitem szerint az Atya szeretetéből. A vallás mégis (a hívő kereszténység is gyakran) szigorúnál is szigorúbb Felettes Énné, elvárások rendszerévé torzítja Őt. William P. Young elvégezte azt, amire elhivatott: kiásta nekünk a szerető Atyát vallásosságunk romjai alól.

*(Tóth Sára - El Mondo,
Közreadja: Máté Daniella)*

Más nem működik

„Ezután ismét megjelent Jézus a tanítványoknak a Tibériás-tengernél...” (János 21:1)

A tanítványok, akik tapasztalt halászok voltak, egész éjszaka halásztak, és nem fogtak semmit. Mind tudjuk, hogy milyen érzés ez, igaz? Másnap reggel Jézus megjelent a parton, és ezt mondta: „...Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán...” (János 21:6). Amikor megtették, olyan sok halat fogtak, hogy a hálójuk szakadozott. Ez a történet három dolgot tanít nekünk Jézusról: 1) Általában a küszködéseid végén találsz rá. Ameddig azt gondold, hogy egyedül is megy, addig hagyja, hogy próbálkozz. Amíg működik az, ami korábban is működött, addig nem fordulsz hozzá segítségért. Csak amikor kifogysz a válaszokból, akkor fedezed fel, hogy: „...Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel! azt mondja a Seregeknek Ura” (Zakariás 4:6 Károli). 2) Ő nem veszi le a tekintetét rólad. „Amikor már reggel lett, megállt Jézus a parton, a tanítványok azonban nem tudták, hogy Jézus az” (János 21:4). A tanítványok nem látták Őt, de Ő látta a tanítványokat. Annak ellenére, hogy érzelmeid teljesen össze vannak zavarodva, hogy csalódtál azokban, akikben bíztál, hogy minden erőfeszítésed hiábavaló – soha nem kerülsz kívül az Ő hatótávolságán és gondoskodásán. 3) Jézus megvendégel. Csak miután enni adott nekik, és közösségben volt velük, ismerték fel Őt a tanítványok. Ekkor kétségeik eloszlottak, hitük megújult, és erőt kaptak arra, hogy menjenek és végezzék az Ő munkáját. Vissza az alapokhoz! A válaszok,

melyeket keresel, az erő, amelyre szükséged van, csak úgy található meg, ha Isten Igéjéből táplálkozol, és imáid révén közösségben vagy vele. Nyugodtan kijelenthetjük: semmi más nem működik.

(Mai Ige)

Apák és fiak

A szülők jelentős mértékben hatással vannak a fiaik és lányaik életére. Hogy ez a hatás pozitív vagy negatív, az attól függ, hogy az életükkel mit mutatnak be. Sok szülő elmondja a gyerekeinek, hogy mikor mit kell tenniük, de ha ez saját életében nem így volt, a hatás nagyon gyenge lesz. A következő régi történet egy olyan családban játszódott le, ahol a nagyszülők együtt éltek a fiukkal és az unokáikkal. Egy vasárnapi ebéd alkalmával a nagypapa reszkető kezével próbálta a levest szedni, de a fele a terítőre ömlött. Zavarában a tányér is kiesett a kezéből, és az asztal széléről a földre zuhant és összetört. Erre a fia erélyesen rászólt az apjára: "Apa, neked ezentúl egy fatányért adunk, és azt nem fogod eltörni". Majd visszafogott hangulatban a család elfogyasztotta az ebédet. Másnap amikor az apa jött haza a munkából, látta, hogy kisiskolás fia egy fadarabot faricskál. Kíváncsian kérdezte, hogy mi lesz belőle. A kisfiú így válaszolt. "Egy fatányért faragok neked, hogy amikor öreg nyugdíjas leszel, ebből tudj enni, mert a porcelántányért eltörnéd." Ez a történet is mutatja, hogy fiainkra, lányainkra és unokáinkra óriási hatással vannak a viselkedésminták. A gyerekek életében az első 6-8 év különösen fontos. Ennyi idő alatt megtanulnak járni, beszélni, írni, olvasni, számolni, elsajátítják az alapvető viselkedési mintákat, és akaratlanul is utánozzák a szüleiket. Sokszor mulatságos, amikor magunkat látjuk bennük. Később jelentősen erősödik a külvilág és a kortárs hatás, de a szülői minta még ilyenkor is mélyen hat. Amikor egy tinédzser életében fedezi fel a szülő a saját bűneit, az már nem olyan mulatságos. De milyen nagy áldás, amikor minden romboló hatás ellenére a gyerekek követik szüleik hitét, és bíznak Istenben. Kedves szülők, nagyszülők! Mit akartok elmondani az utódoknak az élet üzenetével? Ha az a cél, hogy becsületes, céltudatos és istenhívő fiaink és lányaink legyenek, akkor nekünk is ilyeneknek kell lennünk. Látják a gyerekeink, hogy olvassuk az ígét? Látják, hogy bocsánatot kérünk, ha valamit elrontottunk? Látják, hogy tiszteljük a vezetőinket, és látják, hogy vagyunk legjavát az Úrnak adjuk? Azok a szülők, akik üres vallásos életet élnek, sokat

kritizálják a gyülekezetet, és ritkán őszinték a gyerekeikkel, ezt üzenik: Így is lehet élni, nem kell a Bibliát olyan komolyan venni. A Biblia hatalmas ígéretei viszont azoknak szólnak, akik komolyan veszik az Urat.

"Boldog ember az, aki az Urat féli, sok örömet talál parancsolataiban. Utódja hős lesz a földön, a becsületesek nemzedéke áldott lesz. Vagyon és gazdagság lesz házában, igazsága örökre megmarad. Világosság ragyog a sötétben is a becsületesekre attól, aki kegyelmes, irgalmas és igaz." (Zsolt.112:1-4.)

A világunk egyre inkább eldeformálódik, és erősödik a démonikus hatás. Egy ilyen romlott és tekintélyvesztett világban gyermekeinknek akkor adjuk a legtöbbet, ha megéltük előttük Krisztust. Ászáf a zsoltárában bátorítja a szülőket:

"...nem titkoljuk el fiaink elől, elbeszéljük a jövő nemzedéknek: az Úr dicső tetteit és erejét, csodáit, amelyeket véghezvitt." (Zsolt.78:4.)

Felelősek vagyunk a jövő nemzedékért! Ha gyermekeink előtt bizonyágot teszünk megtérésünkről, hitharcainkról, győzelmeinkről, és őszinték vagyunk bukásainkat illetően, akkor óriási áldást jelentünk számukra. A mai fiatalok mintákat, példaképeket keresnek, akiket követhetnek. Legyünk mi gyermekeink példaképei, és tegyük azt, amire Isten ígéje utasít: "Az apák tanítják fiaiknak, hogy te hűséges vagy" (Ézs.38:19.)!

(Durkó István - BH.2006/25)

FAKANÁL

Káposztás-currys sertésfalatok

Hozzávalók: 80 dkg szeletelt(csont nélkül) sertéskaraj; 2 fej vöröshagyma; 50-50 dkg burgonya és fejes káposzta; 3 nagy sárgarépa; 2 teáskanál curry; fél-fél teáskanál őrölt koriander és [kömény](#); 2,5 dl almalé; [őrölt bors](#); só

Elkészítése: A burgonyát kockákra vágjuk, a répákat lereszeljük, a káposztát metéltre vágjuk. Serpenyőben olajat forrósítunk, és a megsózott, megborsozott hússzeletek mindkét oldalát pirosra sütjük benne, majd kivesszük, és félretesszük. A visszamaradt olajba beletesszük a cikkekre vágott hagymát, megszórjuk curryvel, korianderrel, köménnyel, és addig pároljuk, amíg a hagyma megpuhul. Felöntjük 1 dl almaléval, és felforraljuk. Mély tepsibe öntjük, rátesszük a burgonyát, arra a reszelt répát és a káposztát, majd a tetejére a hússzeleteket. Ráöntjük a maradék almalevet, alufóliával befedjük, és közepesen meleg sütőben 40 percig sütjük, amíg a hús teljesen megpuhul.

Tarhonyás marhahús bográcsban

Hozzávalók: 80 dkg marhacomb; 35 dkg házi tarhonya; 2-2 zöldpaprika, paradicsom; 1 nagy fej vöröshagyma; 3 gerezd fokhagyma; 1 evőkanál pirospaprika; 1 dl olaj; só; [örölt bors](#)

Elkészítése: Bográcsban forrósítsunk fel fél deci olajat, szórjuk bele a tarhonyát, és kevergetve pirítsuk zsemleszínűre. Szedjük ki a bográcsból, öntsük bele a maradék olajat, pirítsuk meg benne az apróra vágott hagymát, majd adjuk hozzá az egyforma kockákra darabolt húst, és süssük fehéredésig. Fűszerezük sóval, borssal, a zúzott fokhagymával, majd félrehúzza a tűzről, szórjuk meg a pirospaprikával, és öntsük fel annyi vízzel, hogy félig ellepje. Fedővel letakarva pároljuk meg háromnegyedig, ha kell, közben öntsünk hozzá vizet. Szórjuk bele a pirított tarhonyát, az apró kockákra vágott paprikát, paradicsomot, keverjük össze, és öntsük fel a tarhonyához képest kétszeres mennyiségű forró vízzel. Amikor felforrt, takarjuk le, és lassú tűzön, néha lazán megforgatva, pároljuk készre. Forrón, házi savanyúsággal tálaljuk.

Diák Humor

Móricka bemegy a gyógyszerárba, és így szól:

- Kérek valami helyi érzéstelenítőt!

A patikus csodálkozva megkérdi:

- Minek az neked?

- Tetszik tudni, ma viszem haza a bizonyítványomat...

- Miért van Gárdonyi Géza sírjára az írva, hogy "Csak a teste"?

- Mert a fejét levágták a törökök.

Fizika órán:

- Mi jellemző a jó vezetőre?

- Az a jó vezető, aki nem iszik, és időben lefékez a gyalogos előtt.

Fogalmazás a lakásról:

"Én így képzelem el a lakásomat. De ha mégsem így lesz, akkor biztos másképp lesz."

- A házi feladat holnapra az önéletrajzotok megírása.

- És kiét kell leírni?

- De nekem olyan nincsen!

- Csak mostanáig kell?

- Kik voltak a vándor énekesek? Nevezetek meg egyet közülük!

- Kodály Zoltán.

A cápa jellemzése:

"Embert nem eszik, de nem lehet benne bízni."

A gyerekek arról tanulnak a vasárnapi iskolában, hogyan teremtett Isten mindent, beleértve az embert is. Jancsi nagyon érdekli a történet, főként az a rész, amelyik arról szól, hogy Évát Ádám bordájából teremtette az Úr. Pár nappal később, egy délelőttön anyukája látja, hogy Jancsi még mindig az ágyban fekszik, látszólag betegen.

- Mi a baj, Jancsi?

- Hát... Fáj az oldalam... Azt hiszem, feleségem lesz.

A l k a l m a i n k

Istentisztelet: minden vasárnap 10 és 18 órakor

Bibliaóra: minden csütörtök 18,30 órakor

Korosztályok szerinti gyermek bibliakör: minden vasárnap 9 órától 10 óráig (nyáron szünetel)

Ifjúsági bibliaóra: minden pénteken 18,00 órától, vasárnap 9 órától 10 óráig

Felnőtt kiscsoportos biblia tanulmányozás /MKBK/: minden vasárnap 9 órától 10 óráig (nyáron szünetel)

Énekóra: Minden csütörtök 19,30 és Vasárnap 18,30 órától

Úrvacsora: Minden hónap első vasárnapján a 10 órakor kezdődő Istentisztelet második felében

Közös imaóra: Istentiszteletek előtt 9.30 órától 10 óráig

Törekvők órája: a v.du.-ni Istentisztelet után

Sakk szakkör a hónap első vasárnapját követő hétfő 17 órától

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: **Dr. Almási Mihály**
Pesterzsébet, Ferenc u.3.
Telefon: 283-14-13

Gyülekezetvezető/Gondnok:

Laczkovszki János

Telefon: 284-46-04

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: **dr. Almási Mihály**

Szerkesztő:

Máté Dániel mate.dani@freemail.hu, Máté Daniella,

Technikai szerkesztő:

Lesták Károly lestakk@ps.hu

Honlap: www.erzsebet.baptist.hu